

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Tdo/24/2017
Identifikačné číslo spisu:	8210010325
Dátum vydania rozhodnutia:	18.07.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Paluda
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:8210010325.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Paludu a sudcov JUDr. Dany Wänkeovej a JUDr. Patrika Příbelského, PhD., na neverejnom zasadnutí konanom dňa 18. júla 2017 v Bratislave v trestnej veci obvineného C. P., pre obzvlášť závažný zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c) Tr. zák., o dovolaní obvineného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 15. novembra 2011, sp. zn. 3To/33/2011, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolanie obvineného C. P. sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Bardejov z 8. júna 2011, sp. zn. 2T/153/2010, bol obvinený C. P. uznaný vinným z obzvlášť závažného zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), d), ods. 2 písm. c) Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

od mesiaca máj 2009 až do 26.4.2010 na rôznych miestach Prešovského kraja, hlavne v meste Bardejov a okolí od L. U., D. B., Y. L. a ďalších, bližšie nestotožnených osôb kúpil, predal, zadovážil pre viacero osôb a prechovával v doposiaľ nezistenom množstve omamné a psychotropné látky, najmä marihuanu a pervitín, ktoré látky sú zaradené v zmysle zákona NR SR č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov do I. a II. skupiny psychotropných látok.

Prvostupňový súd obvinenému uložil podľa § 172 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 36 písm. j), § 38 ods. 3 Tr. zák. trest odňatia slobody v trvaní 10 (desiatich) rokov.

Podľa § 48 ods. 4 Tr. zák. súd obvineného na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Krajský súd v Prešove rozhodujúc o odvolaní obvineného C. P. proti uvedenému rozsudku súdu prvého stupňa rozsudkom z 15. novembra 2011, sp. zn. 3To/33/2011, podľa § 321 ods. 1 písm. a), c), e) Tr. por. napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušil a na základe § 322 ods. 3 Tr. por. obvineného uznal vinným z obzvlášť závažného zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), d), ods. 2 písm. c) Tr. zák. v spojení s § 138 písm. j) Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

počnúc presne nezisteným dňom v máji 2009 do 26. apríla 2010 v Bardejove a inde bez povolenia nakupoval marihuanu - suchý extrakt z rastlín z rodu Cannabis (konopa), ktorý je podľa zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných, psychotropných látkach a prípravkoch v znení zákona č. 468/2009 Z. z. zaradený do I. skupiny omamných látok a drogu nazývanú pervitín obsahujúcu účinnú látku metamfetamín zaradenú podľa uvedeného zákona do II. skupiny psychotropných látok, tieto drogy následne sám, ale i s ďalšími osobami užíval a postupne ich ponúkal, predával, ale i bezplatne zabezpečoval a ich kúpu sprostredkoval ďalším osobám, čím takto v období od novembra 2009 do 26. apríla 2010 zabezpečil pre B. M. presne nezistené množstvo marihuany a pervitínu, ktoré väčšinou užíli spoločne s obžalovaným, pre T. W. najmenej dvakrát sprostredkoval kúpu marihuany v presne nezistenom množstve v cene 13 eur za dávku, F. U. v jednom prípade sľúbil nezistené množstvo marihuany za 10 eur, A. L. najmenej raz bezplatne zabezpečil nezistené množstvo marihuany a Milanovi Petrišákovi za 4 eurá predal marihuanu v množstve potrebnom na výrobu jednej cigarety.

Za to mu krajský súd uložil podľa § 172 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 39 ods. 1 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) rokov. Podľa § 48 ods. 4 Tr. zák. súd obvineného na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon testu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Proti citovanému uzneseniu Krajského súdu v Prešove podal obvinený C. P. prostredníctvom obhajcu dňa 22. mája 2015 dovolanie z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. g), písm. i) Tr. por.

K dovolaciemu dôvodu uvedenému v § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. obvinený uviedol, že dňa 08. júna 2011 jeho obhajca požiadal o zaslanie zápisnice z hlavného pojednávania konaného v ten istý deň o 08:30 hod. V zápisnici z hlavného pojednávania, doručenej obhajcovi dňa 21. júna 2011 bolo uvedené nasledovné vyhlásenie rozsudku: „Obžalovaný C. P., nar. X.X.XXXX v Q., trvale bytom Q., ul. U. č. XX, t. č. vo väzbe v ÚVV Prešov sa uznáva vinným, že od mesiaca mája 2009 až do 26.4.2010, od zatiaľ nestotožnenej osoby nakupoval, zadovážil, po dlhší čas prechovával v zatiaľ nezistenom množstve omamné a psychotropné látky, najmä marihuanu a pervitín, ktoré látky sú zaradené v zmysle zákona NR SR č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov do I. a II. skupiny psychotropných látok a túto neoprávnene zadovážil B. M., T. W., F. U. a iným nestotožneným osobám, na rôznych miestach Prešovského kraja, hlavne v meste Bardejov a okolí teda neoprávnene kúpil, predal, zadovážil a prechovával omamnú látku, psychotropnú látku, jed alebo prekurzor a takú činnosť aj sprostredkoval a čin uvedený v odseku 1 spáchal závažnejším spôsobom konania, čím spáchal obzvlášť závažný zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), d), ods. 2 písm. c) Trestného zákona za čo mu súd ukladá podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona, § 36 písm. j), l) Trestného zákona, § 38 ods. 3 Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní 10 /desiatich/ rokov. Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona obžalovaného pre výkon trestu zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Obžalovaný sa nevyjadril k odvolaniu a k sťažnosti. Obhajca obžalovaného uviedol, že podáva odvolanie a sťažnosť. Prokurátor sa nevyjadril k odvolaniu a k sťažnosti.“ Následne po skončení hlavného pojednávania o 10.55 hod. bol vykonaný výsluch obžalovaného k žiadosti o prepustenie z väzby, ktorý bol ukončený o 10.15 hod., kde obhajca a obžalovaný uviedli, že podávajú sťažnosť a prokurátor sa vzdáva sťažnosti.

V tejto súvislosti obvinený uviedol, že už v dôvodoch odvolania poukazoval na rozpor medzi výrokom vyhláseného rozsudku na strane 11 zápisnice o hlavnom pojednávaní a medzi výrokom v písomnom vyhotovení rozsudku a taktiež výrokmi o uložení trestu a o zaradení obžalovaného do výkonu trestu. Ďalej poukázal na to, že aj zo zápisnice o verejnom zasadnutí na Krajskom súde v Prešove dňa

15. novembra 2011 vyplýva, že krajský prokurátor konštatuje nesúlad vyhláseného rozsudku a jeho písomného vyhotovenia v časti vypustenia písm. l) § 36 a uvedenie ods. 4 namiesto ods. 2, pričom v autorizovanej zápisnici je uvedený iba § 36 písm. j) Tr. zák. Krajský súd vo svojom rozsudku konštatoval súlad rozsudku uvedeného v zápisnici z hlavného pojednávania autorizovanej predsedníčkou senátu a písomným vyhotovením rozsudku. Podľa názoru obvineného sa krajský súd dôsledne nezaoberal napadnutým nesúlalom a teda nepostupoval v zmysle § 321 ods. 1 písm. a), c), e) Tr. por. a § 322 ods. 3 Tr. por. Krajský súd v Prešove po doplnení dokazovania a zrušení prvostupňového rozsudku však obvineného zaradil na výkon trestu do ústavu na výkon so stredným stupňom strázenia, čím v podstate sprísnil pôvodne vyhlásený rozsudok v tejto časti. Taktiež skutok podľa rozsudku Krajského súdu v Prešove je v neprospech aj v tej časti, že sa tam konštatuje, pre ktoré konkrétne osoby zabezpečil omamné látky, ale v prvostupňovom rozsudku je uvedené, že to bolo pre viacero osôb bez ich konkretizovania. Skutočnosť, že rozsudok bol vyhlásený tak ako je to uvádzané obvineným môže byť zistená z potvrdení súdu pre eskortu ZVJS a z dozorových spisov Okresnej prokuratúry v Bardejove, Krajskej prokuratúry v Prešove, Generálnej prokuratúry Slovenskej Republiky v Bratislave, keďže v tejto trestnej veci bola „správová“ povinnosť.

Podľa názoru obvineného, ako každý obvinený, aj on má právo na to, aby rozhodnutie o skutku, ktorého spáchanie sa mu kladie za vinu, vychádzalo zo skutkových zistení ustálených na základe uplatnenia princípu voľného hodnotenia dôkazov ako jednej zo základných zásad trestného konania súdmi. Obvinený je presvedčený, že takýto postup v súdnom konaní dodržaný nebol, dovolaním napadnuté rozhodnutia sú založené na nezákonne vykonanom dokazovaní - skutok vyhlásený na hlavnom pojednávaní nie je totožný so skutkom uvedeným v písomnom vyhotovení rozsudku a taktiež naň nadväzujúce výroky o treste a spôsobe jeho výkonu.

K dovolaciemu dôvodu uvedenému v § 371 ods. 1 písm. i) obvinený uviedol, že podľa jeho názoru nemožno súhlasiť s kvalifikáciou skutku ako obzvlášť závažného zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c) Tr. zák. v spojení s § 138 písm. j) Tr. zák., keď už v základnej skutkovej podstate je zahrnutý aj predaj jednej dávky viacerým osobám alebo viacerých dávok viacerým osobám.

V rozsudku Krajského súdu v Prešove nie je konštatované množstvo a koncentrácia účinnej látky a preto mal súd postupovať v zmysle zásady „in dubio pro reo.“ Keďže už základná skutková podstata tohto trestného činu zahŕňa túto okolnosť, nie je túto možné zohľadniť aj ako okolnosť podmieňujúcu použitie vyššej trestnej sadzby.

Na základe vyššie uvedených dôvodov je obvinený presvedčený, že takéto konanie nemožno považovať za okolnosť podmieňujúcu použitie vyššej trestnej sadzby a teda za naplnenie znakov kvalifikovanej skutkovej podstaty, rovnako ako ho nie je možné považovať za priťažujúcu okolnosť v zmysle § 38 ods. 1 Tr. zák., kde je upravená konkurencia okolností. V prípade konkurencie platí zásada, podľa ktorej prednosť má použitie určitej okolnosti len ako kvalifikovaného znaku základnej skutkovej podstaty pred jej iným použitím. Určitú okolnosť ako prísnejší kvalifikačný znak možno použiť len vtedy, ak táto okolnosť nie je obsiahnutá už v základnej skutkovej podstate.

Na základe uvedeného navrhol, aby najvyšší súd podľa § 386 ods. 1 Tr. por. rozsudkom vyslovil, že rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 15. novembra 2011, sp. zn. 3To/33/2011 a rozsudkom Okresného súdu v Bardejove zo dňa 08. júna 2011, sp. zn. 2T/153/2010 a v konaní, ktoré mu predchádzalo bol porušený zákon v ustanoveniach § 172 ods. 1 Tr. por., § 321 ods. 1 písm. a), c), e), podľa § 322 ods. 3 Tr. por. a podľa § 172 ods. 1 písm. c), d), ods. 2 písm. c) Tr. zák. a to v neprospech obvineného C. P.. Zároveň navrhol, aby najvyšší súd podľa § 386 ods. 2 Tr. por. zrušil v celom rozsahu napadnutý rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 15. novembra 2011, sp. zn. 3To/33/2011 a rozsudok Okresného súdu v Bardejove zo dňa 08. júna 2011, sp. zn. 2T/153/2010 a aby podľa § 388 ods. 1 Tr. por. prikázal Okresnému súdu Bardejov, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa dňa 17. júna 2015 vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Bardejov, ktorý navrhol, aby dovolací súd v zmysle § 370 ods. 1 Tr. por. a § 382 písm. a) Tr. por. na neverejnom zasadnutí uznesením bez preskúmania veci dovolanie odmietol, pretože bolo podané oneskorene.

Spis spolu s dovolaním bol najvyššiemu súdu predložený 26. apríla 2017.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 1, ods. 2 Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.), za splnenia podmienok uvedených v § 373 Tr. por., v zákonnej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1, ods. 3 Tr. por.), a že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1 a ods. 2 Tr. por.). Okrem toho zistil, že bola splnená aj podmienka dovolania podľa § 372 ods. 1 Tr. por., veta prvá, keďže obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok a o tomto bolo rozhodnuté.

Zároveň však najvyšší súd dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zrejmé, že nie sú naplnené dôvody dovolania uvedené v § 371 ods. 1 písm. g), písm. i) Tr. por.

Podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Uvedený dovolací dôvod možno úspešne uplatňovať v prípadoch, keď rozhodnutie súdu je založené na dôkazoch, ktoré neboli na hlavnom pojednávaní vykonané, resp. neboli vykonané zákonným spôsobom. Skutočnosť, že rozhodnutie je založené na dôkazoch získaných nezákonne, musí byť z obsahu spisového materiálu zrejmá a nemožno ju vyvodzovať na základe toho, že by sa mali inak vyhodnocovať existujúce už vykonané dôkazy. Dovolací dôvod v tomto prípade nemožno vyvodzovať len zo skutočnosti, že súd nevykonal všetky dôkazy, ktoré navrhol obvinený, prípadne že vykonané dôkazy nevyhodnotil podľa jeho predstáv.

V rámci dovolaní iniciovaného prieskumu odôvodneného dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. môže najvyšší súd preskúmať len to (ak dovolanie nepodal minister spravodlivosti Slovenskej republiky podľa § 371 ods. 3 Tr. por.), či jediný usvedčujúci dôkaz alebo viaceré rozhodujúce usvedčujúce dôkazy boli vykonané zákonným spôsobom. Ak dospeje k záveru o zákonnosti vykonaného dokazovania najvyšší súd nemôže spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy a ich hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov (porovnaj uznesenie najvyššieho súdu z 23. septembra 2015, sp. zn. 2 Tdo 57/2015).

Podľa § 119 ods. 2 Tr. por. za dôkaz môže slúžiť všetko, čo môže prispieť na náležité objasnenie veci a čo sa získalo z dôkazných prostriedkov podľa tohto zákona alebo podľa osobitného zákona. Dôkaznými prostriedkami sú najmä výsluch obvineného, svedkov, znalcov, posudky a odborné vyjadrenia, preverka výpovede na mieste, rekognícia, rekonštrukcia, vyšetrovací pokus, obhliadka, veci a listiny dôležité pre trestné konanie, oznámenie, informácie získané použitím informačno-technických prostriedkov alebo prostriedkov operatívno-pátracej činnosti.

Z podaného dovolania je zrejmé, že obvinený vidí naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. v nesúlade zápisnice o hlavnom pojednávaní zaslanej jeho obhajcovi dňa 21. júna 2011 emailom a zápisnice nachádzajúcej sa v súdnom spise, konkrétne v časti týkajúcej sa vyhlásenia rozsudku. Vychádzajúc z ust. § 119 ods. 2 Tr. por. je zrejmé, že za dôkaz môže slúžiť všetko, čo môže prispieť na náležité objasnenie veci a čo sa získalo z dôkazných prostriedkov podľa Trestného zákona alebo podľa osobitného zákona. Časť zápisnice o hlavnom pojednávaní týkajúca sa vyhlásenia rozsudku však nemôže prispieť k náležitému objasneniu veci v trestnom konaní (teda na preukázanie toho, či sa stal skutok, či tento má znaky trestného činu a či ho spáchal obvinený), keďže vo vyhlásení rozsudku

súd na základe vykonaného dokazovania rozhoduje, či na základe dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní uzná obvineného vinným zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe alebo či obvineného spod obžaloby oslobodí. Samotným vyhlásením rozsudku súd dokazovanie nevykonáva, keďže dokazovanie je na základe uznesenia skončené ešte pred vyhlásením rozhodnutia. Vo vyhlásenom rozsudku súd na základe vykonaného dokazovania subsumuje daný skutok pod určitú skutkovú podstatu, autoritatívne konštatuje naplnenie jej znakov a ukladá trest, pričom v odôvodnení rozsudku následne len sumarizuje vykonané dokazovanie. Z tohto dôvodu časť zápisnice o hlavnom pojednávaní týkajúcu sa vyhlásenia rozsudku nie je možné považovať za dôkaz v trestnom konaní, ktorý by mal vplyv na rozhodnutie súdu a z tohto dôvodu nie je možné ani úspešne uplatňovať prípadný nesúlad zápisnice o hlavnom pojednávaní v tejto časti ako dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por.

Na druhej strane najvyšší súd musí prisvedčiť námietkam obvineného, že s najväčšou pravdepodobnosťou rozsudok súdu prvého stupňa bol vyhlásený v inom znení, než v akom bol vypracovaný.

Jedná sa síce o podstatné procesné pochybenie, avšak dopad jeho závažnosti bol významne zmiernený tým, že výrok rozsudku súdu prvého stupňa o vine i treste bol zrušený a nahradený novým výrokom zo strany súdu odvolacieho súdu - Krajského súdu v Prešove. I bez ohľadu na túto skutočnosť je však nutné konštatovať, že uvedené procesné pochybenie súdu prvého stupňa samostatne nezakladaná naplnenie žiadneho z dovolacích dôvodov, teda ani dovolacích dôvodov obvineným tvrdených.

V uvedenej procesnej situácii možno následne uvažovať o porušení zákazu reformácie *in peius*, upraveného v § 322 ods. 3 Tr. por. zo strany krajského súdu, ako súdu odvolacieho a to za predpokladu, že rozsudok súdu prvého stupňa bol vyhlásený v inom znení, než bol zachytený v samotnom písomnom vyhotovení. Je predpoklad, že sa tak s najväčšou pravdepodobnosťou stalo. Ak vyjdeme z uvedeného predpokladaného rozporu medzi zneniami výroku rozsudku prvého stupňa, tak pôvodne pri vyhlásení bol obvinenému uložený trest odňatia slobody podľa §§ 172 ods. 2, § 36 písm. j), l), 38 ods. 3 vo výmere 10 rokov so zaradením do ústavu s minimálnym stupňom strázenia podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. V konaní o odvolaní Krajský súd v Prešove nemal objektívne overiteľnú vedomosť o rozpore medzi znením rozsudku pri vyhlásení a znením v písomnom vyhotovení rozsudku, pretože výrok rozsudku zachytený v zápisnici z hlavného pojednávania založenou v spisovom materiáli korešpondoval s výrokom písomne vypracovaného rozsudku. Nevediac o tomto rozpore uložil krajský súd obžalovanému po zrušení rozsudku podľa §§ 172 ods. 2 a 39 Tr. zák. vo výmere 6 rokov, pričom na výkon trestu ho zaradil podľa § 48 ods. 4 Tr. zák. do ústavu so stredným stupňom strázenia. Zaradil ho teda na výkon trestu do prísnejšieho ústavu, než do akého bol zaradený (s veľkou pravdepodobnosťou) súdom prvého stupňa pri vyhlasovaní výroku rozsudku z 08. júna 2011. Je predpoklad, že v časti výroku o zaradení do príslušného ústavu na výkon trestu rozhodol odvolací súd v neprospech obvineného a to napriek tomu, že odvolanie podal výlučne len obvinený, čím zrejme bol porušená zásada zákazu reformácie *in peius*.

V tejto súvislosti je však potrebné uviesť, že dovolanie tak ako je v Trestnom poriadku konštruované je mimoriadnym opravným prostriedkom ktorý je určený na nápravu výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných väd. V obmedzenom rozsahu slúži na revíziu skutkových zistení ustálených súdmi prvého a druhého stupňa a na preskúmanie nimi vykonaného dokazovania. Dovolanie má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Zákonodarca tak na jednej strane deklaruje verejný záujem (verejné dobro) spočívajúci v záujme na trvalosti a nezmeniteľnosti právoplatných súdnych rozhodnutí, čím sa fixuje právna istota, na druhej strane za splnenia výnimočných okolností umožňuje prielom do týchto rozhodnutí (teda narušenie právnej istoty) za splnenia taxatívne určených podmienok (dôvodov dovolania). Samotné porušenie zásady zákazu reformatio *in peius* nie je v ustanovení § 371 Tr. por. konštruované ako dovolací dôvod. Je prioritne na pleciah demokraticky zvoleného zákonodarcu, aby v záujme ochrany právnej istoty ako verejného dobra sám rozhodol, aké pochybenia budú konštruované ako dovolací dôvod. Súdny preto musia v tomto smere pôsobiť sebaobmedzujúco, a judikatórnu

činnosťou by nemali rozširovať dovolacie dôvody nad rámec rozhodnutia zákonodarcu, ak pravda nepríde namietaným rozhodnutím k vážnemu zásahu do práv dovolateľa, v dôsledku ktorých by bolo napadnuté rozhodnutie právne neudržateľné, prípadne nevznikne zjavná potreba vyplniť medzeru v práve v dôsledku ktorej by tiež bolo napadnuté rozhodnutie právne neudržateľné. Viazanosť súdu taxatívne uvedeným dovolacím dôvodom napokon vyplýva i z judikatúry najvyššieho súdu, podľa ktorej viazosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené v zmysle § 385 ods. 1 Tr. por. sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Tr. por.) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Tr. por. z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Tr. por. Ak chybám, vytýkaným v podanom dovolaní v zmysle § 374 ods. 1 Tr. por. nezodpovedá dovolateľom označený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., ani iný dôvod dovolania uvedený v tomto (naposledy uvedenom) ustanovení, dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 382 písm. c) Tr. por. alebo zamietne podľa § 392 ods. 1 Tr. por., a to bez toho, aby zisťoval inú chybu napadnutého rozhodnutia alebo konania, ktorá by zodpovedala právnomu dôvodu dovolania označenému dovolateľom v zmysle § 374 ods. 2 Tr. por. Ak ale dovolací súd zistí chybu rozhodnutia alebo konania, vecne špecifikovanú dovolateľom podľa § 374 ods. 1 Tr. por., ktorej pri jej správnej právnej (procesnej) kvalifikácii zodpovedá iný dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., než ktorý dovolateľ uviedol v dovolaní v zmysle § 374 ods. 2 Tr. por., dovolací súd vyhovie dovolaniu postupom podľa § 386 a nasledujúcich ustanovení Tr. por. a zistenú chybu vo výroku svojho rozsudku podradí pod dovolací dôvod zodpovedajúci zákonu.

V danom prípade najvyšší súd aplikoval prísne sebaobmedzujúci princíp, pretože na rozširovanie dovolacích dôvodov (ich dopadov) judikatúrnou činnosťou skutočne nevznikol priestor ani dôvod. Ak aj odvolací súd v napadnutom rozsudku porušil zákaz reformácie in peius (čo nie je samostatným dovolacím dôvodom), tak v konečnom dôsledku neprišlo k zásadnému ovplyvneniu postavenia obvineného. Bol mu uložený trest o 4 roky kratší ako pôvodne a i keď mu bolo uložené vykonávať ho v ústave so stredným stupňom strázenia, tak ho vykonával reálne len po dobu 3 rokov, keď bol dňa 12. decembra 2014 z výkonu trestu podmienene prepustený.

Nad rámec veci najvyšší súd dodáva, že pochybenie súdu prvého stupňa pri zaznamenaní výroku rozsudku v zápisnici a v písomnom vyhotovení rozsudku bude signalizovať príslušnému predsedovi súdu.

Ako už bolo vyššie uvedené, naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) obvinený vidí v tom, že podľa jeho názoru nemožno súhlasiť s kvalifikáciou skutku ako obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), d), ods. 2 písm. c) Tr. zák. v spojení s § 138 písm. j) Tr. zák., keď už v základnej skutkovej podstate je zahrnutý aj predaj jednej dávky viacerým osobám alebo viacerých dávok viacerým osobám.

K tomu najvyšší súd uvádza, že podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť. V rámci posudzovania existencie tohto dovolacieho dôvodu je dovolací súd oprávnený skúmať iba to, či skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol subsumovaný pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad odôvodňuje naplnenie tohto dovolacieho dôvodu. Do úvahy prichádzajú dve alternatívy a síce, že skutok mal byť právne posúdený ako iný trestný čin alebo že skutok nie je trestným činom. Spomenutý dovolací dôvod naplnia aj zistenie, že rozhodnutie je založené na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Vo vzťahu k dovolacím námietkam obvineného v tejto časti dovolací súd odkazuje na uznesenie najvyššieho súdu z 8. júla 2014, sp. zn. 2 Tdo 35/2014, publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a súdov Slovenskej republiky pod č. 15/2015, v zmysle ktorého: „Pri trestnom čine podľa § 172 Tr. zák. je čin spáchaný na osobe, ak páchatel omamnú látku, psychotropnú látku, jed alebo prekurzor zabezpečil niektorým zo spôsobov uvedených v odseku 1 písm. a) až c) tohto ustanovenia (napr.

doviezol, kúpil, zadovážil alebo predal) od inej osoby, na jej vlastné použitie alebo na ďalšiu distribúciu a ktorá teda nie je poškodeným. Od tohto sa potom odvíja posúdenie znaku „na chránenej osobe“ v zmysle § 139 ods. 1 a § 172 ods. 2 písm. d/ Tr. zák. a „na viacerých osobách“ v zmysle § 138 ods. 1 písm. j) Tr. zák. a § 172 ods. 2 písm. c) Tr. zák.“

Vychádzajúc z uvedeného, ako aj z konštantnej judikatúry najvyššieho súdu je potrebné konštatovať, že odvolací súd konanie obvineného správne právne kvalifikoval, a preto ani dovolací dôvod uvedený pod písm. i) nie je naplnený.

Najvyšší súd nevidí pochybenie (a teda naplnenie tvrdeného dovolacieho dôvodu) ani v skutočnosti, že odvolací súd doplnil skutok menami osôb, ktorým mal obvinený omamné látky predávať, pretože táto skutočnosť nič nemení na rozsahu skutku a teda ani na jeho právnej kvalifikácii. Tiež i keď kvalita a koncentrácia omamnej látky nie je uvedená vo výroku rozsudku odvolacieho súdu, tieto vlastnosti omamnej látky vyplývajú z vykonaného dokazovania.

Vzhľadom na uvedené dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že nie sú splnené dôvody dovolania predpokladané ustanovením § 371 ods. 1 písm. g), písm. i) Tr. por., preto dovolanie obvineného C. P. odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.